

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a dr. Naár Edit jogtanácsos által képviselt **É. Központ** ... felperesnek a ... dr.Jaczkovics László Gábor ügyvéd) által képviselt **R. Zártkörűen Működő Részvénytársaság „végelszámolás alatt”** ... alperes ellen kártérítés iránt a Fővárosi Bíróságon 19.G.41.739/2008. számon indított perében a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.561/2009/10. számú ítélete ellen az alperes által 14. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - a 2010. november 29-én tartott tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 15.Gf.40.561/2009/10. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.000.000 (Egymillió) forint ÁFÁ-t is magába foglaló felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s:

A jogerős ítéletben megállapított és a felülvizsgálati kérelem elbírálása szempontjából jelentős tényállás a következő:

A Nógrád Megyei Bíróság a 2003. június 27-én érkezett felszámolási kérelem alapján az 1.Fpk.12-03-000095. számú eljárásban, 2003. június 30-án jogerőre emelkedett felszámolást elrendelő végzésével megindította az E. Kft. felszámolását, felszámolóként a R. Rt-t jelölve ki. A hitelezőknek szóló felhívás közzétételére 2003. július 17-én került sor a Céglözlönyben.

A felszámoló kérésére a felperes jogelődje, a Nógrád Megyei Munkaügyi Központ 2003. július 10-én kelt 3303-2/2003-1200. számú határozatával rendelkezett az igényelt 155.703.826 forint támogatás Bér garancia Alapból történő folyósításáról. A határozat szerint - a Bér garancia Alapról szóló 1994. évi LXVI. törvény (Bgtv.) 9. §-ának megfelelően - a támogatás visszafizetése annak folyósításától

számított 60 napon, illetve, ha a felszámolási zárómérleg benyújtására a 60. napot megelőzően kerül sor, a felszámolási zárómérleg benyújtásának napját megelőző napon válik esedékessé.

Az alperes a felperes jogelődje által nyújtott támogatást céljának megfelelően használta fel, az adós munkavállalói részére fizette ki.

Az alperes 2003. júliusában a Foglalkoztatáspolitikai és Munkaügyi Minisztériumhoz fordult, kérve a visszafizetési kötelezettség alóli mentesítést, vagy a visszafizetés időpontjának módosítását, a minisztérium azonban a kérelmet 2003. augusztus 21-én elutasította.

A visszafizetés esedékességének napján - 2003. szeptember 14-én - az adós pénztárában nem állt rendelkezésre a visszafizetéshez elegendő pénzösszeg.

A felszámolás kezdő időpontjában - 2003. június 30-án - az adós zárómérlege körülbelül 640 millió forint adósságot mutatott. A felszámolás lefolytatása érdekében az alperes vagyonértékesítési pályázatot írt ki az adós v-i, 5-600 millió forint értékű, illetve b-i, 5-600 millió forint értékű ingatlanaira, mely pályázat nem vezetett eredményre.

A felszámolás alatt 2003. augusztus 22-én a felszámoló újra indította a termelést, melyet 2003. december 19-én leállított.

Az adós egyezségi javaslata alapján tartott tárgyaláson a felszámolási eljárást lefolytató bíróság 2004. január 20-án kelt 44. sorszámú végzésével jóváhagyta az adós és a hitelezők között létrejött egyezséget. Az egyezségi tárgyalás során az alperes nevében a felszámolóbiztos bejelentette, hogy a termelés folytatásával kapcsolatban az adósnál 156,7 millió forint ki nem fizetett munkabérköltség jelentkezett, mellyel kapcsolatban a Bérgarancia Alapot vették igénybe. A bíróság kérdésére az alperes kijelentette, hogy az adós Bérgarancia Alap felé fennálló tartozása a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi IL. tv. (Cstv.) 57. § (1) bekezdés „a” pontjába tartozó (felszámolási költség) tartozás, és egyebek mellett ennek (és az adótartozásnak) figyelembe vételével határozta meg az egyezés körébe vonható vagyon mértékét.

Az egyezségi tárgyaláson a felperes jogelődjének képviselője nem vett részt.

A bíróság az egyezségi tárgyaláson végzésében az adós és a hitelezők egyezségének jóváhagyásával egyidejűleg megállapította az egyezés körébe vonható vagyon mértékét 1.230.000.524 forintban. A végzés 2004. március 12-én történt jogerőre emelkedése

következtében az adós felszámolási eljárása befejeződött, az adós folytatta tevékenységét. A bíróság 85. sorszámú végzésében 2004. április 1-jén tette közzé a felszámolási eljárás jogerős befejezését.

Az alperes mint felszámoló és az E. Kft. képviselője között 2004. március 29-én került sor az átadás-átvételre. Rögzítették - egyebek mellett -, hogy a Kft-nek a felperes jogelődje irányába fennáll 155.704.000 forint összegű tartozása a Bérgarancia Alaptól való támogatás visszafizetési kötelezettsége miatt.

A 2004. március 12-i mérleg szerint az adós vagyona 1.762.217.000 forint volt, melyből csak 10.431.000 forint volt a pénzeszköz. A felszámolás időszaka alatti bevétel 1.437.196.077 forint volt, míg a kiadás 1.432.477.825 forint volt.

A felperes jogelődje többször felszólította az adós E. Kft-t a tartozás rendezésére (egyszer végrehajtás útján is megpróbálta a követelést beszedni, de a bank visszautasította az azonnali beszedési megbízást). Az adós nem vitatta a tartozását, ígéretet tett a rendezésre, azonban az ingatlanait nem tudta értékesíteni, s végül 2005. július 13-án ismét felszámolás alá került, ahol a felperes jogelődje a követelését a felszámolónak bejelentette. A kijelölt felszámoló a C. Rt. a felperes követelését a Cstv. 57. § (1) bekezdés e) pontjába sorolta, s közölte a felperessel, hogy követelésének kielégítésére még részben sem lehet számítani.

A felperes a 2008. április 4-én benyújtott keresetlevele alapján indult eljárásban pontosított keresetében kérte az alperest kötelezni 155.703.826 forint és ennek 2003. szeptember 14-től számított késedelmi kamata megfizetésére kártérítés címén, továbbá perköltséget is igényelt. Álláspontja szerint az alperesnek, mint az adós kijelölt felszámolójának, intézkednie kellett volna a Bérgarancia Alaptól kapott támogatás visszafizetéséről a folyósítástól számított 60. napon beálló esedékességgel. Az alperes ezt elmulasztotta, s ezzel a Cstv. 54. §-ában és a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt gondossági kötelezettségét megszegte. A Cstv. 41. § (3) bekezdéséből az következik, hogy egyezsége csak a felszámolási költségek kielégítése után van lehetőség - hiszen a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) és c) pontjában felsorolt követelések jogosultjai nem vehetnek részt az egyezés megkötésében -, illetve az egyezés körébe vonható vagyon mértékét ezek figyelembe vételével kell megállapítani. E szabályozás értelmében a felszámolónak kellett volna intézkednie a támogatás visszafizetéséről még azt megelőzően, hogy a felszámolási eljárás befejeződött volna. A felszámoló nem a Cstv. 54. §-nak megfelelően járt el, mert nem rendelkezett a visszafizetésről, s miután az adós újból felszámolás alá került és ott nincs remény a követelés kiegyenlítésére, ez a felperesnél kárként jelentkezik. Álláspontja

szerint megfelelő mennyiségű készpénzzel rendelkezett az adós a felszámolási eljárás befejezésekor.

Az alperes védekezésében a kereset elutasítását és perköltségének megtérítését kérte. Arra hivatkozott, hogy a támogatást nem az alperes, hanem az adós E. Kft. részére kérte és annak munkavállalói részére folyósították.

Kifogásolta, hogy a felperes jogelődje nem tett meg mindent a követelés érvényesítése érdekében, az egyezséget jóváhagyó végzés ellen nem fellebbezett, a felszámolás alatt kifogással nem élt, és a két felszámolás közötti időszakban nem érvényesítette az igényét az adóssal szemben.

Állította, hogy a felszámolás során úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Felszámolóként feladata volt az adós működőképességének fenntartása. Az egyezségi tárgyaláson felhívta a figyelmet a felperes jogelődjének követelésére, a kifizetés elmaradásáért nem tehető felelősség. A támogatást jogosan vették igénybe, s annak esedékességgel visszafizetése a cég további működését veszélyeztette volna. Nem tehető felelősség amiatt, hogy a felszámolás alatt nem értékesítette az adós vagyont, hiszen erre csak áron alul lett volna esély, s akkor ezért válna felelőssé. Álláspontja szerint a felperes jogelődjének az adóssal szemben kellett volna pert indítania még felszámolásának újbóli elindulása előtt.

Az elsőfokú eljárás során a bíróság a 19.G.41.739/2008/5. számú jegyzőkönyvben tájékoztatta az alperest arról, őt terheli annak bizonyítása, hogy nem állt rendelkezésére elegendő fedezet a támogatás visszafizetésére a visszafizetés esedékessége és a felszámolási eljárás befejeződése közötti időszakban.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek helyt adva kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 155.703.826 forintot és ennek 2003. szeptember 14-től 2004. december 31-ig évi 11 %-os, 2005. január 1-től a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát, valamint 3.754.000 forint perköltséget, és az államnak 900.000 forint eljárási illetéket.

Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a tényállás tekintetében nem volt vita a felek között. A Ptk. 339. §-ában foglaltak alapján a kártérítési felelősség feltételeit vizsgálva arra a jogi következtetésre jutott, hogy a kár ténye a felperes oldalán fennáll. A jogellenesség tekintetében a Bgtv. és a Cstv. rendelkezéseit vizsgálva megállapította, hogy a Bgtv. 9. §-a értelmében a felszámoló kötelessége lett volna a támogatás visszafizetése, s nem volt mérlegelési lehetősége arra nézve, hogy visszafizeti-e a támogatást vagy a termelést folytatja. Az okozati összefüggés tekintetében kifejtette, hogy legalábbis

részben a felszámoló mulasztásának következménye, hogy a támogatás visszafizetésére nem került sor, s a Ptk. 344. § (1) bekezdése értelmében az alperes felelőssége megállapítható, hiszen ha többen közösen okoznak kárt, felelősségük a károsulttal szemben egyetemleges. Alaptalannak találta az alperesnek a felelősség kimentése körében előadott azt a védekezését, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben elvárható volt. E körben kifejtette, hogy bár a felszámolóbiztos tanúvallomásából az is kitűnik, hogy a cégnek nem volt pénzügyi fedezete a tartozás visszafizetésére, azonban vagyoni fedezet rendelkezésére állt. A hivatkozott ingatlanok értékesítése esetén a követelés fedezete bőven rendelkezésre állt volna. Arra vonatkozóan azonban nincs peradat, hogy az alperes, illetve a felszámolóbiztos megtett volna minden tőle elvárhatót az ingatlanok értékesítése, megfelelő ajánlatok beszerzése érdekében. Ugyanakkor megállapította, hogy a felperes eleget tett kárenyhítési kötelezettségének.

Az alperes fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás kiegészítése és indokainak pontosítása mellett - helybenhagyta és kötelezte az alperest 1 millió forint másodfokú perköltség felperes részére történő megfizetésére.

Osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját az alperes magatartásának jogellenességét illetően. E körben kifejtette, hogy az adóst - amelynek a felszámolás körébe tartozó vagyona felett az alperest, mint felszámoló gyakorolt rendelkezési jogot - jogerős hatósági határozat kötelezte a felperes jogelődje által nyújtott, felszámolási költségnek minősülő támogatás visszafizetésére. A Cstv. 58. § (1) bekezdése értelmében az adós vagyona feletti rendelkezési jog gyakorlásával a felszámoló kötelezettsége a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) és c) pontja szerint besorolt követelések esedékességkor történő kielégítése. A felszámoló felelőssége önálló, az e kötelezettségének elmulasztásával okozott kárért felel.

Mivel kielégítésen az igények pénzbeli kielégítését kell érteni (Cstv. 48. § (1) bekezdés és 56. § (1) és (2) bekezdés), a felszámoló akkor tartozik kártérítési felelősséggel a felszámolási költségek esedékességkor történő kielégítésének elmulasztása miatt, ha annak (esetleg csak részbeni) megfizetésére az adós pénzeszközzel rendelkezik.

Az e körben kiegészített elsőfokú ítéleti tényállás alapján kifejtette, hogy a felszámolási időszakra vonatkozó éves beszámoló fordulónapján az adós 1.762.217.000 forint értékű eszközzel, ebből 10.431.000 forint pénzeszközzel rendelkezett. Az adósnak a felszámolás alatt 1.110.587.000 forint értékesítésből eredő nettó árbevétele keletkezett, a bevételek és költségek kimutatása szerint

1.432.477.825,91 forint kiadás mellett 1.437.196.077,36 forint bevételt realizált. Ebből alappal vonható le az a következtetés, hogy a támogatás visszafizetésére – annak esedékességét követően – az adósnak volt pénzügyi fedezete, melyet azonban az alperes – saját előadása szerint is – az adós gazdasági tevékenységének fenntartására fordított. Ezt támasztotta alá a felszámolóbiztos egyezségi tárgyaláson tett nyilatkozata, mely a szállítói tartozások folyamatos fizetésére vonatkozott. Ebből arra a jogi következtetésre jutott, hogy az alperes magatartása és a kár között az okozati összefüggés fennáll, hiszen ha eleget tett volna törvényes kötelezettségének, és az esedékességet követően befolyó bevételt a támogatás visszafizetésére fordítja, a felperes kára nem következett volna be.

Az alperes akkor menthette volna ki magát a kártérítési felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható (Ptk. 339. § (1) bekezdés). Az alperes védekezése, mely az adós továbbműködtetésének fenntartását jelölte meg célként, nem alkalmas a kimentésre, mert ellentétes a Cstv. 58. § (1) bekezdésének kifejezett rendelkezésével, valamint a Cstv. 41. § (3) bekezdésének és 42. §-ának értelmével. Ebből az következik, hogy a Cstv. 57. § (1) bekezdés a) és c) pontjába sorolt követelések kielégítése nem képezheti az egyezség tárgyát és az egyezség körébe vonható vagyon az ilyen igények fedezetére szolgáló vagyon levonásával állapítandó meg. Az adós gazdasági tevékenységének folytatása a felszámoló által jogszerűen nem helyezhető a felszámolási költségnek minősülő támogatás visszafizetése elé, azaz nem mellőzhető ennek kifizetése – ha akár a részbeni teljesítésre pénzeszköz áll az adós rendelkezésére – abban az esetben sem, ha ezzel az egyezség meghiúsul.

A mentesülést alátámasztó tények bizonyítása a felszámoló kötelessége, azok bizonyíthatatlansága a felszámoló terhére esik (Pp. 3. § (3) bekezdés, 164. § (1) bekezdés). A felszámoló felhívás ellenére sem igazolta, hogy az adós nem rendelkezett pénzeszközzel a felperes követelésének esedékessé válását követően az egyezség megkötéséig terjedő időszakban, illetve, hogy az adóshoz az esedékességet követően pénzbevételek nem folytak be, kifizetéseket nem teljesített.

A másodfokú bíróság hangsúlyozta, nem az a lényeges, hogy a támogatást kinek a részére fizették ki, hiszen az alperes kártérítési felelőssége azon alapul, hogy az ő magatartásával összefüggésben érte kár a felperest. Az alperes mulasztásának perbeli megítélésén az sem változtat, hogy a felszámolási eljárást lefolytató bíróságot az alperes az egyezségi tárgyaláson tájékoztatta a kifizetetlen felszámolási költségekről, s hogy ezt követően sor került az egyezség jóváhagyására anélkül, hogy a bíróság az egyezséget jóváhagyó végzésben rendelkezett volna az

egyezségből kizárt hitelezők követelésének kielégítéséről. (Cstv. 60. § (2) bekezdés).

A jogerős ítélettel szemben az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben elsődlegesen kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását valamint perköltségben való marasztalását. Másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat meghozatalára való kötelezését.

A felülvizsgálati kérelmet - tartalmából következően - a Pp. 206. § (1) bekezdésében, a Ptk. 339. § (1) bekezdésében és 344. § (1) bekezdésében foglaltak téves alkalmazására alapította. Álláspontja szerint mindkét bíróság téves jogértelmezéssel jutott arra a megállapításra, hogy a felperest ért kár az alperes felróható magatartása miatt keletkezett. Az alperes felróható magatartását a felperes nem bizonyította. A felperesnél nem következett be kár, vagy ha mégis van kár, az nem az alperes magatartása miatt következett be.

Felülvizsgálati kérelmének indokolásában az alábbiakat fejtette ki:

- 1) A tényállás teljes felderítetlensége miatt nem lehetett volna elmarasztalni az alperest. Az eljáró bíróságok nem tulajdonítottak annak jelentőséget, hogy a felperes milyen feltételek alapján nyújtotta a támogatást. A Bgtv. szabályaira hivatkozással arra a következtetésre jutott, hogy ha keletkezett kár, úgy a felperes, mint károsult beleegyezésével, eshetőleges szándékával történt a károkozás, melyre a felperesnek nem jár kártérítés.
- 2) A jogerős ítélet törvénysértő azért is, mert figyelemmel kívül hagyja a felszámoló bíró egyezséget jóváhagyó végzését. Álláspontja szerint a bíróságok a Ptk. 344. § (1) bekezdésére való hivatkozással megállapították az eljáró bíróság jogsértését. A felszámoló bíróság kapott az alperestől részletes és mindenre kiterjedő tájékoztatást az adós helyzetéről, és ezen belül a felperes követeléséről. Emiatt egyetemleges felelősségről nem lehet beszélni, mert a felszámoló bíró a tájékoztatás birtokában szándékosan hozott jogsértő határozatot.
- 3) Megismételte az eljárás során előadott azt az álláspontját, hogy a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének, mert a felszámolás folyamata alatt, amikor az adós az esedékesség bekövetkezte után nem fizette vissza a támogatást, úgy a felperesnek a felszámolási eljárást lefolytató bírósághoz a felszámolóként eljáró alperessel szemben kifogást kellett volna előterjesztenie. Ekkor járt volna el az adott helyzetben általában elvárható gondossággal.

4) Fenntartott azt az álláspontját miszerint az alperes a felszámolás alatt a tőle elvárható gondossággal járt el. Alapvető célját, a munkavállalók érdekeinek a védelmét megvalósította, a támogatást erre fordította. A felszámoló feladata az is, hogy a felszámolása alatt levő társaságot felélessze, működőképessé tegye. Az alperes mindent elkövetett annak érdekében, hogy a felperesnek járó támogatást ingatlan értékesítésből visszafizesse, de vevő hiányában erre nem volt lehetősége.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy az alperes nem jelölte meg azokat a jogszabályhelyeket, amelyekre a felülvizsgálati kérelmét alapítja. Másodlagosan kérte a jogerős ítélet hatályában való fenntartását és az alperes perköltség megfizetésére való kötelezését. A felülvizsgálati kérelem 1) pontjában előadottakra kifejtette, hogy az alperes nincs tisztában a bérgarancia támogatás céljával és nyújtásának jogszabályi feltételeivel. Ha a felszámoló kérelme a törvényben előírt feltételeknek megfelel, abban az esetben a Munkaügyi Központ köteles a támogatást megállapítani. Ebből következően a Munkaügyi Központ minden esetben annak tudatában és azért előlegezi meg a Bérgarancia Alapból a munkabéreket, mert az adós gazdálkodó szervezetnek nincs készpénzvagyona. Ez azonban a Munkaügyi Központnak a törvényben foglalt kötelezettsége és ezért a támogatás nyújtása nem minősíthető gondatlanságnak vagy a károkozásban történő közrehatásnak.

A 2) pontban foglaltakkal kapcsolatban előadta, hogy a felperes jogelődje, mint felszámolási költségnek minősülő követelés jogosultja hitelezőként nem vett részt az egyezség megkötésében, számára az egyezséget a bíróság nem küldte meg, a jóváhagyó végzés ellen nem volt lehetősége jogorvoslati kérelmet benyújtani. Kifogásolni pedig azért nem tudta az alperes felszámolókénti működését, mert az alperes semmiféle értesítést nem küldött részére, s egyébként jogszabályi lehetősége sem állt fenn a kifogás benyújtására.

A 3) pontban írtak körében arra hivatkozott, hogy az adós gazdálkodó szervezet működéséből származott annyi bevétel - 1.110.587.000 forint - amelyből jogkövető magatartás esetén a megelőlegezett támogatást vissza lehetett volna fizetni, és az alperes a másodfokú bíróság felhívása ellenére sem bizonyította ennek ellenkezőjét.

Az egyezség jóváhagyásakor az alperes jogellenes magatartása már megvalósult, hiszen a támogatás visszafizetésének az esedékessége

megelőzte az egyezség jóváhagyásának időpontját. Másrészt egyetemleges felelősség esetén a kártérítési igény bármelyik károkozóval szemben érvényesíthető, ezért sem jogszabálysértő a jogerős ítélet.

Az alperes a felülvizsgálati eljárás tartama alatt 2010. szeptember 8-án elhatározta jogutód nélküli megszűnését végelszámolással. A végelszámolás kezdő időpontja 2010. október 1.

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős másodfokú ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján.

A felülvizsgálati kérelem tartalmából egyértelműen megállapítható, hogy az alperes azt a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakra, azaz a bizonyítékok okszerűtlen értékelésére, valamint a Ptk. 339. § (1) bekezdésének és a Ptk. 344. § (1) bekezdésének téves alkalmazására alapítottan nyújtotta be, ezért a felülvizsgálati kérelem érdemben elbíráلható volt.

A Legfelsőbb Bíróság egyetért a jogerős ítéletben kifejtett azzal az állásponttal, mely szerint a kár a felperesnél bekövetkezett azzal, hogy a támogatást annak esedékességkor [Cstv. 58. § (1)] a felszámolás alatt álló adós vagyonából nem fizették vissza.

Az ok-okozati összefüggés tekintetében az alperes felülvizsgálati kérelmében vitatta a jogerős ítéletben kifejtett álláspontot, mert véleménye szerint, ha volt is kár, az nem az alperes magatartása miatt következett be.

A Legfelsőbb Bíróság álláspontja szerint a felszámolási eljárásban történeteket időrendben ketté kell választani. Elsődlegesen azt kellett megvizsgálni, hogy az alperes magatartása következtében bekövetkezett-e kár, ugyanis ha ez megállapítható, úgy a felszámolási eljárásban ezt követően történeteknek már nincs jelentősége az alperes kártérítési felelőssége szempontjából.

A Legfelsőbb Bíróság teljes mértékben egyetért a jogerős ítéletben kifejtett azzal az állásponttal, hogy a felszámoló akkor tartozik kártérítési felelősséggel a felszámolási költségek esedékességkor történő kielégítésének elmulasztása miatt, ha annak (esetleg csak részbeni) megfizetésére az adós pénzeszközzel rendelkezett a felszámolás alatt, de azt a felszámoló nem a felszámolási költségnek minősülő támogatás visszafizetésére fordította.

A felperes által becsatolt, a felszámolási eljárás befejezésekor készített mérleg, a bevételek és kiadások kimutatása, a felperes álláspontját támasztotta alá, mert megállapítható volt belőle, hogy mekkora pénzforgalmat bonyolított az adós. Ehhez képest a Pp. 164.

§ (1) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania, hogy nem állt rendelkezésére elegendő fedezet a támogatás visszafizetésére, a visszafizetés esedékessége és a felszámolási eljárás befejezése közötti időszakban. Jóllehet az eljárás során az alperes erre vonatkozóan kapott felhívást a bíróságtól, mégsem igazolta, hogy a felszámolás során nem volt olyan, a támogatás visszafizetésére felhasználható pénzeszköze, amellyel a felperes jogelődjének követelését akár részben csökkenthette volna.

Az alperes, mint felszámoló felelőssége tehát nem azért áll fenn, mert az adós tevékenységét folytatta - hiszen ez nem kártérítésre okot adó tevékenység, a Cstv. ezt nem tiltja -, hanem azért, mert a kár és a jogellenesség fennállásán felül a felperes bizonyította azt, hogy a felszámolás időszaka alatt a támogatás mértékét meghaladó árbevétel folyt be az adóshoz, tehát a támogatás visszafizetésére az esedékességet követően lehetőség lett volna, ugyanakkor a felszámoló a Ptk. 339. § (1) bekezdésében írt kimentési lehetőségével nem élt. Helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság a jogerős ítéletben, hogy a mentesülést alátámasztó tények bizonyítása a felszámoló kötelezettsége, annak elmulasztása illetve eredménytelensége a felszámoló terhére esik.

A Legfelsőbb Bíróság egyetért a felperesnek azzal az álláspontjával, mely szerint az egyezség jóváhagyását megelőzően az alperes jogellenes magatartása már megvalósult, hiszen a támogatás visszafizetésének az esedékessége megelőzte az egyezség jóváhagyásának időpontját. Ezért nincs jelentősége annak, hogy a bíróság az egyezséget jóváhagyó végzésében miről rendelkezett, mert ez már a felszámoló kártérítési felelősségének bekövetkezését nem befolyásolta.

Megjegyzi a Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelem 1) és 3) pontjában kifejtett érvekkel kapcsolatban, hogy a Munkaügyi Központnak - amennyiben a támogatás törvényben írt feltételei fennállnak - nincs mérlegelési lehetősége a támogatás kifizetése tekintetében, ezért felelőssége ebben a vonatkozásban nem vizsgálható. Nem vitásan a Munkaügyi Központ nem volt elzárva a felszámolási eljárásokban a felszámoló jogszabálysértő mulasztása vagy intézkedése ellen a kifogás benyújtásától, azonban ennek hiánya nem mentesíti a felszámolót a kártérítési felelőssége alól és a felperes részéről a kár bekövetkezésében való közrehatásként sem minősíthető.

A kifejtett indokok miatt a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a másodfokú bíróság ítélete nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése értelmében hatályában fenntartotta.

A Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az eredménytelen felülvizsgálati kérelmet

benyújtó alperes köteles megfizetni a felperesnek a jogi képviselettel felmerült felülvizsgálati eljárási költséget, amely a jogtanácsosi tevékenység alapján járó munkadíjból áll. Ennek összegét a bíróság a kifejtett munkára is tekintettel, mérlegeléssel állapította meg, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdése, (5)-(6) bekezdése, és a 4/A. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2010. november 29.

Dr.Török Judit sk. a tanács elnöke, Dr.Csóke Andrea sk. előadó bíró, Dr.Pethőné dr.Kovács Ágnes sk. bíró